

תראו. תראו מי בא. שלום מסידור עבודה הגיח מהשביל הפונה אל בית הילדים והרעים בקול חם ועבה: וזה? לכבוד מי הניקיון הזה? אה? לכבוד היפה בנשים? והניח יד עבה על הכתף של אודי. והראש של אודי נרכן אל הבטן הגדולה של שלום.

עמליה נעצה בשלום מבט קשה, סובבה את גבה והחלה פוסעת בשביל. כפות רגליה היחפות מתרחקות מבית הילדים. תמיד יחפה. לעמליה אין סנדלים בשביל הקיץ. אפילו לחדר האוכל היא נכנסת יחפה. למרות האיסור המפורש.

ככה מאז שעמליה הייתה קטנה. וכפות הרגליים העדינות שלה – אפילו נעל מזכוכית היא לא צריכה בשביל העקבים העדינים והאצבעות היפות שלה.

שלום הביט בגב המתרחק, בצעדים היחפים. והביט בירדנה במבט שואל. ואחר כך הביט בנו.

ירדנה משכה בכתפיים, סובבה את הגב שלה הצודק ונכנסה אל בית הילדים.

אז יש בעיות. מה? שלום התאמץ לחייך. והיד כבר מחפשת בכיסים.

בטוח שסיגריה.

ושלום מלמלמל לעצמו. טעות. טעות טעות. ואיך זה שרשם בלוח הגדול של סידור העבודה את ירדנה לעזרה לעמליה? איך קורית

לי טעות כזו הוא מלמל ומגרד עם ארבע אצבעות ברעמת שערו הפרועה. הוא רוצה לרוץ אחרי עמליה ולהסביר לה שכוונתו הייתה בכלל לרשום את ריטה מהגרעין החדש. אבל רגליו העבות נטועות עמוק באדמה, ידיו מחפשות סיגריה ועיניו בוהות בשביל ובדמותה הנעלמת של עמליה.

ומי זו שתגיד מה עושים? אודי אמר. ולא אומרת כלום וישר נותנת פקודות.

שלום הביט אל השביל. והעיניים האדומות שלו התאמצו לבקש דמותה של עמליה.

רעמת השער הסבוך, המתולתל, פרעה את פניו. יש פה למישהו אש? הוא הביט באודי, ידו מפשפשת בכיס החולצה הכחולה המרופטת. מחפשת אחר קופסת סיגריות מעוכה, נודדת אל כיס המכנסיים ושולפת מאחורי האוזן סיגריה. אודי הוציא מהכיס קופסת גפרורים. תכוון. תכוון שלום. אליי ת'סיגריה. לאן אתה מביט שלום? איי-אפשר להדליק ככה. לאיפה אתה מסתכל? שלום! שלום!

שלום הביט בשביל. מוחו מהרהר בטעות האיומה שעשה, ולא מצליח להבין איך קרתה לו טעות כזו. אני כבר אמרתי לכם ילדים שתשמרו על עמליה. אתם טוב טוב יודעים את זה שלעמליה בכלל לא קל עכשיו. והגוף הכבד של שלום נאנח ושוב הביט אל השביל מהורהר. והעיניים האדומות הצטמצמו לרווח צר. ויופי כזה ילדים, אני אומר לכם בשבועה – אין בכל המדבר. בכל המדבר.

ואתה תשמור לנו על עמליה שלנו שלא יחליפו לנו אותה באף אחת אחרת. רונה אמרה.

נו, את זה אלונה קובעת, הוא אמר.

נראה. אנחנו השבנו.

הוא יודע על מה הוא מדבר, אודי צחק, כששלום נפנה מאיתנו
ופסע בצעדים כבדים על השביל. גבו העבה שחוח, גורר את כפות
רגליו בסנדלים המרופטים.

אחרי המלחמה חזר שלום ממדבר סיני, עם עיניים אדומות ותלתלים פרוצים, ושבוע שהוא רק ישן. גופו כבד, פיו פעור, ואוֹוֹשֶׁת נחירותיו עולה אל שמים לא־יְדוּעִים.

הוא המשיך לישון גם באוטובוס שלקח אותו לירושלים לקבל צל"ש בגלל הטנק שלו שנשאר לבד כל הלילה מול המִצְרִים. הנהג של "אגד" לא ידע ששלום חזר יחידי מהטנק השרוף. הראש והגוף הכבד של שלום התמוטטו על הספסל ותפסו שני מקומות ישיבה ואת המעבר בעד כרטיס אחד. בתחנה המרכזית בירושלים ניסה הנהג להעיר את שלום. אבל שלום – השינה שלו הייתה כל כך כבדה כמו הגוף. שלושה נהגים גררו אותו וזרקו את הגוף הכבד על אחד הספסלים. כל הלילה הוא ישן שם בירושלים על הספסלים של התחנה המרכזית, ובבוקר עלה על האוטובוס ונסע חזרה למדבר עם אותו הנהג.

שלום נבחר לסדרן העבודה בשל מזגו הטוב. אמנם נשמעו אצלנו באסיפה חברים שהצביעו על השינוי שחל בו כשחזר מהמלחמה, וספקנים אשר הביעו ספקנותם בקול רם, האם יש בכושרו לכהן בתפקיד שהוא אחד מהחשובים במחוזותינו: "סידור עבודה".

סדרן העבודה הוא המתווך והמקשר והמרגיע והמאלתר והפוסק, ולעת כל ערב בשעה שבע מתקבצים סביב הלוח הגדול שבמבוא של חדר האוכל עשרות חברים וחברות ונערים ונערות, ואפילו ילדים, לראות היכן יעבדו ביום שלמחרת. עבודת נמלים ומלאכת הרכבה מסובכת ומורכבת, לא פחות מפאזל של אלף חלקים, עושה

הסדרן במהלך כל היום בצריף הקטן שלייד המזכירות. למצוא מחליפה לנעמי מבית התינוקות שחלתה בשפעת קשה, לסדר החלפה למנצור מהרפת שיצא להשתלמות לשבוע, לסדר תורנים שיגישו את ארוחת הערב בחדר האכילה. לא פעם נשמעות צעקות מרות סביב הלוח הגדול. מנצור מְרַיז הרפת אינו מסכים בשום פנים לקבל את רביבו מהלול. למה? ככה. וסימי האלמנה העצובה צועקת שהיא לא סובלת לעבוד בבית התינוקות, ובכלל מאז שמת לה הבעל היא מצפה לקצת, קצת התחשבות. באמת?! לא מספיק שאני בוכה עליו זיכרונו לברכה, אה? גם בכי של תינוקות אני צריכה לשמוע?

ורק אדוארד, המורה לטבע, מודה לשלום על הנערים והנערות ששלום מסדר לו לחקר המדבר. נערים שאין איש שמסכים לקבל אותם אצלו בענף.